

ner jeg, det er rigtigt, som dette Lovforslag forudsætter, at man paa Normeringsloven optager saadanne Forskydninger, saadanne Tilføjelser til Loven af 12. September. Det er utvivlsomt den mest praktiske Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg maa i det hele taget sige, at saaledes som denne Normeringslov er inddelt, saaledes som den er affattet, svarer den ganske nøje til de Forudsætninger, som har været til Stede ved Affattelsen af Normeringsbestemmelserne i Lønningsloven af 12. September.

Dette var de mere formelle Spørgsmaal, der frembyder sig, naar man gennemser Forslag til Normeringslov for Finansaaret 1920—21. Hvad Normeringslovens reelle Indhold angaar, skal jeg fatte mig meget kort, idet jeg, som den ærede foregaaende Taler, mener, at det er en Lov, hvis Behandling særlig hører hjemme i et Udvalg. Jeg skal altsaa ikke komme ind paa Lovforslagets mange Enkeltheder, da det vilde føre meget vidt og neppe kunne paaregne almindelig Interesse, men en Realitet, som jeg dog vil nævne, er det forøgede Krav, som denne Lov stiller til Statskassen, og som er anslaaet til 4,6 Mill. Kr. Det er et meget stort Beløb, men som det ærede 22de Medlem for Hovedstaden (Fris-Skotte) nævnte, er en betydelig Del af dette Beløb i Realiteten allerede bevilget, idet Rigsdagen er gaaet ind paa at indføre 8 Timers-Arbejdsdagen i Statstjenesten. Det maa man bøje sig for og tage Konsekvenserne af, og nogle af disse Konsekvenser foreligger altsaa i en Del af de Stillinger, vel nok de fleste af dem, som foreslaas paa denne Normeringslov. Der kan selvfølgelig stilles det Spørgsmaal, om nu ogsaa 8 Timers-Arbejdsdagen er gennemført paa den rette Maade, og om de Krav, der stilles paa Grundlag af 8 Timers-Arbejdsdagsprincippet, er nødvendige eller maaske noget for vidtgaaende. Men selve Princippet er nu gennemført af Rigsdagen, og det kan vi altsaa ikke ved denne Lejlighed røre ved. Efter min Mening maa man være meget forsigtig med Gennemførelsen af 8 Timers-Arbejdsdagsprincippet i Statstjenesten, man maa være varsom, at man ikke gennemfører det alt for doktrinært og alt for strikte. Der er i Statstjenesten Arbejde af uendelig forskellig Karakter, og jeg vil for min egen Regning sige, at jeg ingenlunde mener, at 8 Timers-Arbejdsdagsprincippet burde anvendes paa al Statstjeneste. Et Arbejdes Intensitet kan ikke maales alene ved den

Tid, man er til Raadighed og er beskæftiget; Arbejdet i Statstjenesten er meget heterogent; der er Vagttjeneste, Opsynsvirksomhed, blandet Tjeneste, Sæsonarbejde o. s. v., og anvender man 8 Timers-Arbejdsdagsprincippet alt for doktrinært og strikte, kommer man ud over, hvad der er rimeligt, og jeg vil derfor benytte Lejligheden til at henstille til Administrationen at være varsom med dets Gennemførelse ikke mindst i de mange Smaaetater, som trænger paa for at faa 8 Timers-Arbejdsdagsprincippet gjort nyttigt ogsaa for sig.

Jeg har lagt Mærke til i anden Virksomhed end som Rigsdagsmand, at man i visse Etater gør Forsøg paa at konvertere Overarbejdspenge til et fast, aarligt Honorar. Jeg synes, det ligger ganske udenfor 8 Timers Arbejdsdagsprincippet, og vil henstille til Administrationen at modsætte sig ethvert saadant Forsøg. Jeg har ogsaa været opmærksom paa, at man visse Steder søger at faa saa kort en Turnus for Overarbejdsberegningen som muligt. Dette tror jeg ogsaa er uheldigt, vi maa i alt Fald i visse Virksomheder regne med en meget lang Turnus, fordi det er ganske givet, at der er Virksomheder i Statstjenesten og for Resten ogsaa udenfor den, hvor man paa visse Tider af Aaret ifølge Tjenestens Art har meget at gøre, meget Overarbejde, men til Gengæld paa andre Tider af Aaret har meget lidt at gøre, hvor en lang Turnus altsaa vil give et forholdsvis lille Overarbejde, medens en kort Turnus i Sæsontiden vil give ret betydeligt Overarbejde. Der er ingen Grund for Administrationen til at imødekomme disse Krav. Endvidere vil jeg henlede Opmærksomheden paa § 1291 i Statstjenestemandsløven, hvor der findes bestemte Betingelser for Anvendelsen af Overarbejdsprincippet. Der er i det hele saa mange Paragraffer i denne Lov, at det kan tænkes, at en eller anden ikke bliver betragtet med den Agtpaagivenhed, som f. Eks. § 1291 efter min Mening fortjener. § 1291 kræver, at det Arbejde, for hvilket Overarbejdspenge skal kunne ydes, skal være underkastet Kontrol, og at der skal være fastsat en vis højeste Arbejdstid for det. Hvor disse Kriterier ikke passer, er man ikke berettiget til — jeg mener tværtimod, man er uberettiget dertil — at betale Overarbejdspenge. Et andet Spørgsmaal, som paatrænger sig, naar man gennemgaar denne Lønningslov, er Kravet om Avancementsstillinger, og det Krav er naturligvis rejst af Tjenestemandsoorganisa-